

บทที่ 3

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi-experimental research) โดยออกแบบเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีการทดสอบก่อนและหลังการทดสอบ (pretest - posttest)

1. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ตัวแปรอิสระ

โปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณา เหตุผล อารมณ์และ พฤติกรรม

1.2 ตัวแปรตาม

คะแนนพฤติกรรมเผชิญปัญหาแบบมีประสิทธิภาพ และแบบด้อยประสิทธิภาพ ที่ได้จากแบบสอบวัดการเผชิญปัญหา

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานี โดยมีประชากรทั้งสิ้น จำนวน 70 คน

2.2 เกณฑ์ที่ใช้กำหนดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัย จะต้องมีความสมบัติ ดังต่อไปนี้

1. มีอายุระหว่าง 16-19 ปี
2. มีความรู้ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ขึ้นไป สามารถอ่านออกเขียนได้
3. มีความสมัครใจที่จะเข้าร่วมโครงการวิจัย
4. มีระยะเวลาที่จะอยู่ในการดูแลของศูนย์จนถึงสิ้นเดือนพฤษภาคม 2549 หรือสามารถเข้าร่วมโปรแกรมจนสิ้นสุดโครงการ

2.3 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการศึกษาวิจัยทั้งสิ้น 20 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 10 คนและกลุ่มควบคุม 10 คน โดยกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มทดลองจะเป็นสมาชิกที่สมัครใจในการเข้าร่วมกลุ่ม และสามารถเข้าร่วมกลุ่มได้ครบ 6 ครั้งตามที่กำหนด

กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มที่เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม รวม 6 ครั้ง ได้รับการทำแบบวัดพฤติกรรมเผชิญปัญหาก่อนการทดลองหลังการทดลองและระยะติดตามผล 3 สัปดาห์

กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์และพฤติกรรม ได้ทำแบบวัดพฤติกรรมเผชิญปัญหาทั้งก่อนและภายหลังการทดลอง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 2 ส่วนได้แก่

- 1 โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผลอารมณ์ พฤติกรรม
2. แบบสอบถามการเผชิญปัญหา (The cope Inventory)

โดยมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 โปรแกรมการให้การปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์ พฤติกรรม

ขั้นตอนการพัฒนาโปรแกรม มีดังนี้

1) ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเผชิญปัญหาและการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม (หรือ REBT)

2) ออกแบบโปรแกรมให้ถูกต้องตามแนว REBT สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และมีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง โดยโปรแกรมที่ได้ออกแบบขึ้น มีเป้าหมายเพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้ในหลักการต่างๆ และเกิดกระบวนการเปลี่ยนแปลง ตามขั้นตอน ดังนี้

- 1) มีความรู้และเข้าใจลักษณะความเชื่อไร้เหตุผล 12 ประการ
- 2) มีความเข้าใจทฤษฎีบุคคลิกภาพ ABC และวิธีการโต้แย้งความเชื่อ
- 3) เกิดแนวคิดใหม่ที่มีเหตุผล และสอดคล้องตามความเป็นจริง
- 4) การฝึกทักษะและนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

วิธีการประเมินผล ภายหลังจากทำกลุ่มปรึกษา ให้สมาชิกกลุ่ม ช่วยกันสรุปความเข้าใจ และสิ่งที่ได้เรียนรู้ในแต่ละครั้ง รวมทั้งใช้การสัมภาษณ์รายบุคคล เพื่อประเมินความเข้าใจ และตรวจสอบความเชื่อ รวมทั้งวิธีการจัดการกับปัญหา

3) นำโปรแกรมที่ได้ออกแบบให้ผู้เชี่ยวชาญ คือ ศ.ดร. ศรีเรือน แก้วกังวาล และผศ.สุรินทร์ รมเกียรติ ตรวจสอบความเหมาะสมตามเนื้อหาและรูปแบบ นำมาปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะ

4) ฝึกซ้อมและปรับปรุงวิธีการทำกลุ่มปรึกษาโดยมีผู้เชี่ยวชาญ คือผศ.สุรินทร์ รมเกียรติ เป็นผู้ฝึกฝนโดยเน้นการสำรวจความเชื่อไร้เหตุผลและเทคนิคการโต้แย้งความเชื่อไร้เหตุผล รวมถึง วิธีการประเมินความเข้าใจของสมาชิกในกลุ่ม

5) นำโปรแกรมไปทดลองใช้กับเยาวชนกระทำผิดในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีจำนวน 5 คน โดยทำกลุ่มจำนวน 3 ครั้งๆละ 1 ชั่วโมง จัดบันทึกผลการดำเนินกลุ่ม และกลับมาปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทุกครั้งเพื่อปรับปรุงโปรแกรมให้มีประสิทธิภาพก่อนนำไปใช้จริง

3.2 แบบสอวัดการเผชิญปัญหา (The cope Inventory)

เป็นแบบสอวัดการเผชิญปัญหา ที่เรียบเรียงโดย โฟล์คแมน และ ลาซารัส (Folkman & Lazarus, 1980) ต่อมา คาร์เวอร์ ไชเยอร์และไวทอรอบ(1989)ได้พัฒนาแบบวัดการเผชิญปัญหาขึ้นใหม่ ซึ่ง รศ.สุภาพรณ โคตรจรัส (2539) ได้ดัดแปลงเรียบเรียงเป็นภาษาไทย และได้แบ่งการเผชิญปัญหาออกเป็น 2 แบบ คือ

1.แบบมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วยการเผชิญปัญหา 2 ด้านย่อย คือ

1.1 ด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา มีวิธีการเผชิญปัญหา 5 วิธี ได้แก่ การลงมือการดำเนินการ แก้ปัญหาการวางแผน การระงับกิจการที่ไม่เกี่ยวข้อง การชะลอการเผชิญปัญหาและการสนับสนุนทางสังคมเพื่อหาการช่วยเหลือ ประกอบด้วย 10 ข้อ คือ ข้อที่ 2 7 12 22 25 26 27 28 29 30

1.2 ด้านมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีวิธีการเผชิญปัญหา 5 วิธี ได้แก่ การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อได้รับกำลังใจ การตีความหมายใหม่ในทางบวก การพึ่งศาสนา การยอมรับ และการมีอารมณ์ขัน ประกอบด้วยคำถาม 10 ข้อ คือข้อที่ 5 11 13 15 16 18 20 21 23 24

2. แบบค้อยประสิทธิภาพ ประกอบด้วยการเผชิญปัญหา 2 ด้านย่อย คือ

2.1 ด้านมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีวิธีการเผชิญปัญหา 2 วิธี ได้แก่ การปฏิเสธ และการระบายออกทางอารมณ์ ประกอบด้วยข้อคำถาม 4 ข้อ คือ ข้อที่ 3 8 9 19

2.2 ด้านหลักหนีปัญหา มีวิธีการเผชิญปัญหา 3 วิธี ได้แก่ การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด และการใช้สุราและ สารเสพติด ประกอบด้วยข้อคำถาม 6 ข้อ คือ ข้อที่ 1 4 6 10 14 17

ดังนั้นรวมวิธีการเผชิญปัญหา 15 วิธี แต่ละวิธีประกอบด้วยข้อคำถาม 2 ข้อ รวมเป็น 30 ข้อ ในแต่ละคำถามมี 4 ตัวเลือก ให้คะแนนตามลำดับความเข้มของความรู้สึก หรือ ความบ่อยของการกระทำ ดังนี้

ไม่เคยใช้วิธีการนั้นในการแก้ปัญหาเลย	ได้ 1 คะแนน
ใช้วิธีนั้นบ้างเล็กน้อย	ได้ 2 คะแนน
ใช้วิธีการนั้นในปริมาณปานกลาง	ได้ 3 คะแนน
ใช้วิธีการนั้นเป็นส่วนมาก	ได้ 4 คะแนน

การให้คะแนน

คะแนนรวมเป็นรายข้อ มีคะแนนตั้งแต่ 1-4 คะแนน

คะแนนรวมแต่ละวิธี มีคะแนนตั้งแต่ 2-8 คะแนน

คะแนนรวมแต่ละด้าน มีรายละเอียด ดังนี้

แบบมีประสิทธิภาพ มีคะแนนรวมตั้งแต่ 20-80 คะแนน

ด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา มีคะแนนรวมตั้งแต่ 10-40 คะแนน

ด้านมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีคะแนนรวมตั้งแต่ 10-40 คะแนน

แบบค้อยประสิทธิภาพ มีคะแนนรวมตั้งแต่ 10-40 คะแนน

ด้านอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา มีคะแนนรวมตั้งแต่ 4-16 คะแนน

ด้านหลักหนีปัญหา มีคะแนนรวมตั้งแต่ 6-24 คะแนน

การแปลผลคะแนน มีเกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนออกเป็น 2 ระดับ ดังนี้

การเผชิญปัญหาแบบมีประสิทธิภาพ มีแนวโน้มให้ผลทางบวก

โดย มีวิธีการแก้ปัญหา 10 วิธี การแปลผล แบ่งเป็น 2 ระดับ ดังนี้

ระดับสูง หมายถึง สามารถเผชิญปัญหาได้ดี คือใช้วิธี นี้น้อยครั้ง หรือมาก

ระดับต่ำ หมายถึง สามารถเผชิญปัญหาได้ไม่ดี คือไม่ค่อยเลือกใช้วิธีนี้หรือใช้น้อยครั้ง
การเผชิญปัญหาแบบด้อยประสิทธิภาพ มีแนวโน้มให้ผลทางลบ
โดย มีวิธีการแก้ปัญหา 5 วิธี การแปลผล แบ่งเป็น 2 ระดับ ดังนี้
ระดับสูง หมายถึง สามารถเผชิญปัญหาได้ไม่ดี คือใช้วิธีนี้น้อยครั้ง หรือใช้มาก
ระดับต่ำ หมายถึง สามารถเผชิญปัญหาได้ดี คือใช้วิธีนี้น้อยครั้ง หรือไม่ค่อยเลือกใช้
ดังนั้น การแปลผลหรือระดับคะแนนของแต่ละวิธีการเผชิญปัญหามีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้
ตาราง 1 แสดงเกณฑ์การแบ่งระดับคะแนนพฤติกรรมกรรมการเผชิญปัญหาจำแนกตามรายด้าน

วิธีการเผชิญปัญหา	ระดับสูง (คะแนน)	ระดับต่ำ (คะแนน)	คะแนนรวม
1.แบบมีประสิทธิภาพ	> 50	≤50	20-80
1.1 ด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	> 25	≤25	10-40
1.2 ด้านมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนแก้ปัญหา	>25	≤25	10-40
2. แบบด้อยประสิทธิภาพ	> 25	≤25	10-40
2.1 ด้านอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	> 10	≤10	4-16
2.2 ด้านหลักหนีปัญหา	> 15	≤15	6-24

การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบวัดการเผชิญปัญหา

ผู้วิจัยนำแบบสอบวัดการเผชิญปัญหาไปทดลองใช้กับเยาวชนกระทำผิดหญิงบ้านปรานี (สถานแรกรับที่ศาลยังไม่ตัดสินคดี) จำนวน 41 คนซึ่งเป็นคนละกลุ่ม ซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่จะวิจัย เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.80

4. วิธีดำเนินการวิจัย

4.1 ขั้นตอนการทดลอง

1. ศึกษาเอกสาร แนวคิด เพื่อพัฒนาโปรแกรมตามแนว REBT และเลือกใช้แบบวัดการเผชิญปัญหา
2. ฝึกหัดทดลองใช้โปรแกรมตามแนว REBT โดยมีการปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเพื่อปรับปรุงโปรแกรมให้เหมาะสมนำไปปฏิบัติได้จริง
3. ขอความร่วมมือจากหน่วยพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยทำหนังสือราชการเพื่อขออนุญาตเข้าถึงข้อมูลการวิจัย ผ่านอธิบดีกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน
4. คัดเลือกเยาวชนกระทำผิดในศูนย์แรกรับเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีในสถานแรกรับที่ ศาลยังไม่ได้ตัดสินจำนวน 41 คน เพื่อทดสอบแบบวัดการเผชิญปัญหา เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบ
5. คัดเลือกเยาวชนกระทำผิดที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิงบ้านปรานีจำนวน 5 คน เพื่อเข้าร่วมในการทดลองใช้โปรแกรม และนำโปรแกรมมาปรับปรุง
6. ดำเนินการจัดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยมีขั้นตอนดังนี้
 1. ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง 20 คน จากประชากรตามตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
 2. นัดพบกลุ่มตัวอย่างชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการวิจัยและรายละเอียดในการเข้าร่วมโปรแกรม
 3. ให้ผู้เข้าร่วมโครงการอ่านใบยินยอมและเซ็นชื่อหากยินดีเข้าร่วมตามข้อตกลงที่ระบุไว้ และให้เก็บไว้เป็นหลักฐาน 1 ฉบับ
 4. เมื่อได้กลุ่มทดลองครบ 10 คน แล้วจึงจัดให้เยาวชนที่เหลืออีก 10 คนเป็นกลุ่มควบคุม ให้ทำแบบสอบวัดการเผชิญปัญหา จากนั้น แบ่งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยต้องมีค่าเฉลี่ยคะแนนจากแบบสอบวัด ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 5. ทดสอบว่าทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถ้าหากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะต้องสุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างใหม่

4.2 ขั้นตอนการทดลอง

1. ดำเนินการทำการกลุ่มตามโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวREBTโดยทำการกลุ่มรวม 6 ครั้ง ครั้งละ1.5-2 ชั่วโมง ใช้เวลาทั้งสิ้น 6 สัปดาห์
2. ภายหลังการดำเนินกลุ่มตามโปรแกรมแต่ละครั้งผู้วิจัยได้จัดบันทึกการทำการกลุ่มและขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ
3. เมื่อเสร็จสิ้นการทำการกลุ่มครั้งสุดท้าย จัดให้ทั้งสองกลุ่ม ทำแบบสอบวัดการเผชิญปัญหา ซึ่งคะแนนที่ได้ เป็นคะแนนระยะหลังการทดลอง
4. ภายหลังสิ้นสุดการดำเนินกลุ่ม ตามโปรแกรมเป็นระยะเวลา 3 สัปดาห์ จัดให้กลุ่มทดลอง ทำแบบสอบวัดการเผชิญปัญหา คะแนนที่ได้เป็นคะแนนในระยะติดตามผล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังต่อไปนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐานคือค่ามัธยฐานเลขคณิต (M) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD)ของคะแนนที่ได้จากแบบสอบวัดการเผชิญปัญหา
2. ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(SD)ของ คะแนนที่ได้จากแบบสอบวัดการเผชิญปัญหา
3. ค่าสถิติที่ t-test (t-test independent) ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบสอบวัดการเผชิญปัญหาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
4. ค่าสถิติที่ t-test (t-test dependent) ใช้เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบสอบวัดการเผชิญปัญหาภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 2

แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
สมมติฐานการวิจัยที่ 1 เยาวชนในกลุ่มทดลองและเยาวชนในกลุ่มควบคุม จะมีคะแนนพฤติกรรมเผชิญปัญหาแบบมีประสิทธิภาพ ไม่แตกต่างกัน ก่อนการทดลอง	t-test independent
สมมติฐานการวิจัยที่ 2 เยาวชนในกลุ่มทดลองและเยาวชนในกลุ่มควบคุม จะมีคะแนนพฤติกรรมเผชิญปัญหาแบบค่อยมีประสิทธิภาพ ไม่แตกต่างกัน ก่อนการทดลอง	t-test independent
สมมติฐานการวิจัยที่ 3 เยาวชนในกลุ่มทดลองจะมีคะแนนพฤติกรรมการ เผชิญปัญหาแบบมีประสิทธิภาพ สูงขึ้น ภายหลังการทดลอง	t-test dependent
สมมติฐานการวิจัยที่ 4 เยาวชนในกลุ่มทดลองจะมีคะแนนพฤติกรรมการ เผชิญปัญหาแบบค่อยมีประสิทธิภาพ ลดลง ภายหลังการทดลอง	t-test dependent
สมมติฐานการวิจัยที่ 5 เยาวชนในกลุ่มทดลองจะมีคะแนนพฤติกรรมการ เผชิญปัญหาแบบมีประสิทธิภาพ ภายหลังการทดลองสูงกว่าเยาวชนในกลุ่ม ควบคุม	t-test independent
สมมติฐานการวิจัยที่ 6 เยาวชนในกลุ่มทดลอง จะมีคะแนนพฤติกรรมการ เผชิญปัญหาแบบค่อยมีประสิทธิภาพ ภายหลังการทดลองต่ำกว่าเยาวชนใน กลุ่มควบคุม	t-test independent
สมมติฐานการวิจัยที่ 7 เยาวชนในกลุ่มทดลองจะมีคะแนนพฤติกรรมการ เผชิญปัญหาแบบมีประสิทธิภาพ ภายหลังการทดลองและระยะติดตามผล 3 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน	t-test dependent
สมมติฐานการวิจัยที่ 8 เยาวชนในกลุ่มทดลองจะมีคะแนนพฤติกรรมการ เผชิญปัญหาแบบค่อยมีประสิทธิภาพ ภายหลังการทดลองและระยะติดตาม ผล 3 สัปดาห์ ไม่แตกต่างกัน	t-test dependent

ตาราง 2 (ต่อ)

แสดงค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้
สมมติฐานการวิจัยที่ 9.1 เยาวชนในกลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมการเผชิญ ปัญหาด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา สูงขึ้นภายหลังการทดลอง	t-test dependent
สมมติฐานการวิจัยที่ 9.2 เยาวชนในกลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมการเผชิญ ปัญหาด้านมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา สูงขึ้น ภายหลังการทดลอง	t-test dependent
สมมติฐานการวิจัยที่ 9.3 เยาวชนในกลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมการเผชิญ ปัญหาด้านมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา ลดลง ภายหลังการ ทดลอง	t-test dependent
สมมติฐานการวิจัยที่ 9.4 เยาวชนในกลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมการเผชิญ ปัญหาด้านหลักหนีปัญหา ลดลง ภายหลังการทดลอง	t-test dependent
สมมติฐานการวิจัยที่ 10.1 เยาวชนในกลุ่มควบคุม มีคะแนนพฤติกรรมการ เผชิญปัญหาด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหาในระยะก่อนการทดลอง และระยะ ภายหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน	t-test dependent
สมมติฐานการวิจัยที่ 10.2 เยาวชนในกลุ่มควบคุม มีคะแนนพฤติกรรมการ เผชิญปัญหาด้านมุ่งเน้นอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาในระยะก่อนการ ทดลอง และระยะภายหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน	t-test dependent
สมมติฐานการวิจัยที่ 10.3 เยาวชนในกลุ่มควบคุม มีคะแนนพฤติกรรมการ เผชิญปัญหาด้านมุ่งเน้นอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาในระยะก่อนการ ทดลอง และระยะภายหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน	t-test dependent
สมมติฐานการวิจัยที่ 10.4 เยาวชนในกลุ่มควบคุม มีคะแนนพฤติกรรมการ เผชิญปัญหาด้านหลักหนีปัญหาในระยะก่อนการทดลอง และระยะภายหลังการ ทดลองไม่แตกต่างกัน	t-test dependent